

STUDENTEN WEEKBLAD

16^e Jaargang.
No. 30.

REDACTEUREN:
W. MAAS GEESTERANUS, J. H. MEYER, W. F. E. VAN HASSELT,
MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN,
A. DE MOL VAN OTTERLOO, L. G. M. BAAS BECKING, J. G. KAM.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Woensdag
20 Mei '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

De Almanak-adreslijst, door J. F. G., met Naschrift door W. M. G.

Gedachten en Gedichten.

De drie wijzen, door Ben H.

Uit de Delftsche wereld.

Aan den heer W. Maas Geesteranus, door E. L. S.

Ingezonden.

Aan den heer Maas Geesteranus, door W. C. J. Mooy.
Brief aan de Redactie, door E. L. Siccamo.

Uit de Pers.

Feuilleton, door I. V. O.

Boekbespreking.

De Roman van een Student, door K.

Technische Hoogeschool.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps

De Almanak-adreslijst.

Gaarne zou ik op eenige bezwaren wijzen tegen het door W. M. G. geopperde idee om de adreslijst uit de almanak weg te laten en afzonderlijk te doen verschijnen.

Ik geloof n.l. zeer zeker dat de almanak wel in waarde zal verminderen door een dergelijke ernstige aderlating. Het is toch helaas een feit dat het eenige doel, waarvoor velen hun almanak ter hand nemen, is, het zoeken van een adres. Bladert men er dan in, dan valt allicht het oog op een of ander stukje, dat men leest; kort en goed: de almanak wordt gebruikt. Maar is de adreslijst weg, hoe zal het dan gaan? Wellicht gaat het boek in de kerstvacantie mede, maar daarna.... dan komt de almanak naast zijn voorgangers te staan, rustig wachtend tot een volgende almanak hem Benjamin-af maakt. Waartoe toch zou het boek uit de kast genomen worden, practisch nut heeft het niet meer!

Er zijn nog meer bezwaren. Wanneer ge nu eens een oude almanak inziet, dan doorbladert ge allicht eens de adreslijst, telkens bekende namen ziende. 't Is genoegelijk om te lezen, wanneer de grootheden van thans leden van ons corps waren. Als historisch boek zou de almanak zeker ook in waarde dalen!

En, denkt u zich nu eens, waarde W. M. G., als oud man, met een zware grijze baard. Ge droomt u op een dag terug in het goeie oude Delft, ge grijpt uw almanak. Al bladerende komen meer herinneringen boven, en ge wilt nog eens zien de namen van hen die toen uw vrienden en kennissen waren. Ge zoekt in uw almanak maar.... waar zijn die namen? Er is geen adreslijst! Geloof ge niet, W. M. G., dat ge dan de dag zoudt verwenschen, toen ge zelf die lijst er uit hebt helpen halen?

J. F. G.

NASCHRIFT.

Hoewel ik er geen bezwaar in zie, de adreslijst begin October uit te geven en hem tevens in de almanak te laten, (vooral daar bij gebruik van hetzelfde zetwerk de kosten

minimaal zullen zijn), acht ik het toch vrij overbodig, die adreslijst ten tweeden male te publiceeren. De almanak is voor mij in de eerste plaats een uiting van het D. S. C. Men vindt er in wat de leden kunnen op litterair en op teekengebied, wat er omging in de Delftsche wereld en wat de vereenigingen deden. Hij is een stukje geschiedenis van het Delftsche leven voor mij en dan bovendien nog adreslijst. Wenscht gij naderhand grootheden op te zoeken, dan zou ik u raden in den almanak zelf te zoeken, daar zult ge hun namen vermeld vinden, met hetgeen zij deden en dit vindt ge niet in de adreslijst. Schept gij er echter genoeg in de adreslijst door te bladeren, neem dan de oude adreslijsten en zie die door. Dat de almanak minder van zijn plaats zal komen is een feit, maar of daardoor de inhoud minder doorgelezen zal worden betwijfel ik.

W. M. G.

Gedachten en Gedichten.

De drie wijzen.

Op een schoone en lavend koele Zomeravond begaf ik mij zooals gewoonlijk op mijn dak, om onder het pruttelen van mijn nargileh, rustig te kunnen peinzen en uit te rusten van de vermoenissen des daags. Plotseling viel mijn oog op een drietal oude mannen, die in druk gesprek waren op het dak van een nabij zijnd huis. Geruimen tijd zaten zij sprekend te zamen, tot een van hen een dienaar wenkte en hem een bevel gaf. Spoedig kwam deze terug, en bracht met zich een fraai gedreven scheerbekken, mitsgaders eenige pijpen. In het scheerbekken bevond zich een grijze, troebele vloeistof, waarin de drie wijzen de koppen van hun pijpen staken, en er mede begonnen te kloppen en in de vloeistof te blazen. Eerst meende ik, dat zij met een bezwering bezig waren, of een tooverdrank brouwen, maar neen, een van hen haalde zijn pijp uit het bekken en met bol gespannen wangen begon hij erin te blazen. En ziet, langzaam groeide uit de pijpekop een schoongekleurde doorzichtige bol. Zij bliezen zeepbellen!

Ten zeerste verbaasde mij de kinderlijke handeling van deze drie ouden en lang peinsde ik over de beteekenis ervan, maar ik vermocht geen verklaring te vinden.

Langzamerhand verzamelde zich een kring van toeschouwers om de drie wijzen, die aandachtig hunne bewegingen en die der bellen volgden. Een zucht van verrukking steeg op, toen een der drie een bel vol rook blies.

Tusschentijds had zich mijn oude vriend Halim-ben-Ali bij mij gevoegd. Ik vroeg hem, of hij uitleg wist en dit is, wat hij zeide: „Oude Ben, voorwaar gij wordt wel zeer oud en zeer suf, dat gij hunne handelingen niet begrijpt. Zij zijn de grondslagen van een nieuw wijsgeerig stelsel!

Ten eerste trachten zij door deze kinderlijke daad, weder als kinderen te worden, rein en eenvoudig van gemoed. Toont dan verder ook niet de ledige zeepbel, die uiteenspat dat niets overblijft van een mensch zonder ziel, hoe schoon ook het lichaam zijn moge? En een bel gevuld met de kwalijke rook der tabak, bewijst deze niet, dat wel een leelijke ziel in een schoon lichaam behuisd kan zijn, maar dat ook een fraaie omhulling ze niet verbergen kan? Gij zult niet trachten een zeepbel te grijpen, hoe vele en schoon ook haar kleurschitteringen zijn mogen; dit leert u niet naar onbereikbare idialen te streven, hoe schoon deze ook mogen schijnen. Gij ziet, mijn vriend uit een luttele zeepbel kan men veel wijsheid putten, vindt daarom ook de

handelwijze der drie ouden niet dwaas, integendeel zijn zij groote wijsgeeren."

Na dit gesproken te hebben ging mijn vriend heen, om zich een bekken, zeep en een aarden pijp te koopen, ten-einde zijn wijsheid te vermeerderen.

16. 5. '14.

BEX H.

Uit de Delftsche wereld.

Aan W. Maas Geesteranus.

„O, König Wiswamitra
Ö, welch ein Ochs bist du..."

Het schrijven van den heer Maas Geesteranus doet me de volgende opmerkingen maken:

1°. U ontkent, dat de groentijd nog een bezwaar kan zijn; welnu, ook op 't oogenblik zijn nog steeds personen aan te wijzen in Delft, die er na een paar dagen genoeg van hadden, en Bondslid werden; dat er daarnaast nog een aantal is, dat het niet eens geprobeerd heeft, zal U zeker wel willen aannemen. U negeert dus de feiten, hetgeen alvast een kijk geeft op Uw opvatting van wetenschappelijkheid. Een tweede staaltje geeft u, door als de tegenwoordig heersende mening der Bondsleden aan te nemen de uitlating van één Bondslid, 2½ jaar geleden; en bovendien geeft u die uitlating nog verkeerd weer, want er staat woordelijk: „Blijven over de finantieel minder krachtigen, die tegenwoordig voornamelijk de Bondsleden vormen," geheel in overeenstemming met wat ik schreef in het S. W. van 7 Mei.) U citeert dus... vals.

2°. De woorden: „de veronderstelde voordelen van het korpslidmaatschap" hebt u verkeerd opgevat, en u had ze beter moeten begrijpen, als u goed gelezen had. De nadruk valt n.l. niet op „veronderstelde" maar op „korps" (het stond kursief gedrukt). Dat een grotere organisatie wat meer gelegenheid biedt tot ontwikkelende omgang, spreekt vanzelf, al moet men dit niet overschatten, omdat het eenvoudig onmogelijk is met allen om te gaan; doch het is mijn ondervinding, dat dikwijls een geheel ander motief werkzaam is, dat ook u niet onbekend kan zijn; dat n.l. vele ouders het nuttig oordelen, dat hun zoon kennis maakt en vrienden krijgt onder hen, die later waarschijnlijk een invloedrijke positie zullen hebben, zoodat konnekties worden

Feuilleton.

Klein was hij van gestalte, mijn vriend uit Hadranaut. Hij had een zwarte baard en zwarte oogen, die schranders boven zijn kromme neus uitkeken.

Soms wel wat overdreven, maar toch interessant, wist hij menig verhaal te vertellen over zijn land, haar bevolking en gewoonten.

Eens was hij bij ons.

En onder het spreken, deed de vraag zich voor, wat of hij kiezen zou: Een hoogen ouderdom of een plotseligen dood in de kracht van zijn leven.

Onze gast verafschuwde het leven van diegenen, wier geest, energie en lichaamskracht door ouderdom langzamerhand verslapt waren, en die niet alleen zich zelven maar ook anderen tot last zijn.

Maar het is toch onze eigen schuld, zeide hij, en indien ge wilt, zal ik U de geschiedenis vertellen.

Hij zweeg en dacht een tijd na.

Het was stil en koel in het groote huis met de witte wanden en marmeren vloeren.

Hij hield zijn pijp voor zich uit in zijn magere handen, terwijl de rook in kringentjes, blauwachtig in de door de open deuren binnenvallende zomerstralen, omhoog steeg en hij begon:

Geschapen lag de wereld voor Allah's troon, het paradijs van het eerste menschenpaar, doch dat hun nu niet meer toebehoorde, want elk wezen had reeds zijn bepaalde tijd van leven. Doch nog was Allah niet tevreden.

Hij wilde weten of zijn schepping goed was.

Hij zou ieder levend wezen ten alle tijde van zijn lasten ontheffen en hem weer gelukkig en tevreden maken.

Eens toen weer velen zich klagend aan zijn voeten wierpen, trad het kameel naar voren en sprak: „Ach Allah wees barmhartig". Veertig jaren lang besloot gij mij op aarde te laten leven, een leven waar door ik mij gebukt onder zware lasten heen moet werken, verkort mijn levenstijd.

aangeknoopt, die later bij het veroveren van een positie van nut kunnen zijn, en dit wordt speciaal bij het korps verondersteld.

In hoeverre deze veronderstelling juist is, kan hier buiten bespreking blijven, daar het buiten de gang van het betoog valt; een veronderstelling evenwel is het.

3°. Ik zou beweerd hebben, dat de groentijd *alleen* op papier verzacht werd; nogtans heb ik me over de feitelijke uitwerking van deze maatregelen (van 1903 of nog eerder) niet uitgelaten, hetgeen ook volkomen overbodig was, waar ik besprak de invloed die de Bond uitoefende, en dit het meest tastbare (en onmogelijk te onkennen) feit was. Alweer: U citeert onjuist.

4°. „De plannen over de studentenhuizen en studiebeurzen zijn, omdat ze door een enthousiast Corpslid werden geopperd, nog geen plannen van het D. S. C. Neen, ze zijn bedoeld ten bate van alle ingeschrevenen."

Inderdaad, dat was ook mijn opvatting, al werd de taak dan ook weer aan de korpsen opgedragen (S. W. 21 Nov.). Naar aanleiding van dit laatste heb ik er op gewezen, dat wel grote plannen worden gemaakt, doch dat er niets van terecht komt (waarom? Zie mijn artikel S. W. 14 Mei), en verder no. 10 en 11 met de artikelen van W. F. E.). Uw opmerking, schoon begrijpelijk door mijn eigen woorden, vervalt hiermee.

5°. U gelooft, dat de bezuinigings-voorstellen niet in de doofpot zijn, en wijst, alsof ik hiermede onbekend ware, op het rapport van de Senaat, en op ernstige (dit woordje mag er wel bij) „pogingen", die worden „aangewend"; en doet het daarbij voorkomen, evenals bij de groentijd, alsof ik, als buitenstaander, er niets van weet, en er dus niet over oordelen kan. Nee, heer Maas Geesteranus, zo goed als u het recht neemt een oordeel uit te spreken omtrent de mening der Bondsleden over de groentijd, dat dan nog absoluut onjuist is, zo goed nemen wij het recht, ons een oordeel te vormen en uit te spreken over korps-hervormingen en dat beter is als u gelieft aan te nemen. Ik noodig u uit te bewijzen, en met gerust geweten te beweren, dat ook slechts één der hoofdzaken, welke R. v. I., C. T. e. a. zich verleden voorjaar voorstelden te bereiken, is verkregen.

Niet onaardig is het, in dit verband nog eens te wijzen op de rede bij de Senaatsoverdracht (S. W. 21 Nov.) en het korpsverslag 1912-'13).

Hoe kan het ook anders? Indien waarlik en met ernst gepoogd werd het D. S. C. algemener te maken, men was begonnen met ook, en vooral, de buitenstaanders in een kommissie op te nemen, omdat het korps zelf de toestanden

Is niet de helft reeds lang genoeg voor mijn ellendig bestaan? Geef deze 20 jaren aan diegenen, die ze met graagte misschien zullen ontvangen."

„Het zij zoo", sprak Allah.

„Wie wil het geluk hebben, zijn levenstijd met 20 jaren te verlengen." Toen sprong de mensch naar voren, die eveneens een levenstijd van 40 jaren had ontvangen en riep: „Geef mij, O Heer, geef ze mij die 20 jaren!

Allah glimlachte en de mensch was tevreden. Toen trad de hond naar voor en deemoedig begon hij klagend: „Ach Allah sta ook mij toe, wat gij het kameel toestond. De menschen noemen mij onrein, en ieder jaagt mij weg. Niemand haalt mij aan en als ik met mijn medebroeders omga is het toch altijd vechten en twisten, 20 jaar is ruim genoeg. Laat mij na 20 jaar reeds sterven." „Het zij zooals gij wilt" sprak Allah. „Wie wil de helft van het aantal levensjaren van den hond, om het zijne daarmede te verlengen en weer kwam de mensch naar voor en riep hebzuchtig: Geef mij ze Heer, geef mij ze, die 20 levensjaren. Ik ben zoo graag op aarde. Geef mij ze. En Allah glimlachte en... de mensch was tevreden.

Toen nu de tijd, waar vroeger een menschenleven met eindigde verstreken was begonnen de 20 levensjaren van het kameel. Langzaam was zijn gang en gebukt zijn houding. Het lichaam was moe van het torsen van zware lasten en verlangde naar rust. Doch zoo waren deze jaren voorbij of die van het hondenleven begonnen. Twistend en vechtend met iedereen, scheldend op alles wat anderen deden, zonder acht op zichzelf te geven en zelfs hun eigen kinderen tot last; zoo verliepen deze jaren.

Toen zweeg de spreker en het was als of zijn blik vroeg: „Hebt gij mij begrepen". Zwijgend zaten we bij elkander tot de klokken die de geloovigen ter kerke noodigden hem ook tot het avondgebed riep.

I. V. O.

nu eenmaal niet kent. Zelfs een C. T., die toch overigens heeft getoond, zich te willen inwerken in de werkelijkheid, moest bij de door u aangehaalde gelegenheid erkennen, dat hij dergelijke cijfers niet had verwacht.

Ik eerbiedig in u, als korpslid, het optimisme; dat *mijn* inzicht anders is, en dat, zelfs al werd ook eenig resultaat bereikt, het steeds lapmiddeltjes moeten blijven, heb ik reeds betoogd in S. W. 14 Mei.

6°. De kwestie van de neutrale studiebelangen-kommissie, waarbij een eind werd gemaakt aan de onzinnige toestand dat slechts korpsleden hierin zitting konden nemen; u zegt: het geschiedde op initiatief van kommissie en Senaat; inderdaad, maar dat initiatief nemen is wel zeer sterk beïnvloed door de vrees voor de Bond, die plannen maakte voor een eigen kommissie; dat er in het Officieele Rapport niets van Bondsstemmen wordt vernomen behoeft toch waarlijk niet te verwonderen; het zou een politieke stomiteit zijn geweest, en bovendien formeel onmogelijk waar de Bond niet erkend wordt door het korps. Het gaat hier weer, als met zoovele andere kwesties. De ondervinding heeft ons geleerd, dat elke verbetering voor ons, elke verandering, waarbij het korps weer een stukje van z'n bevoorrechte positie verliest, moet worden afgedwongen; terwijl dit laatste door jullie stelselmatig wordt ontkend, aldus je voortdurend schuldig aan makend onjuist voorstellen der feiten. Als voorbeelden wil ik hier o.a. aanvoeren: het opnemen van een Bondslid als redakteur in het S. W., in Minerva, en het goed volgehouden streven naar algemeenheid van het laatste, toen Alma Mater werd opgericht.

7°. „Het grote aantal der niet-Corpsleden, dat spoort, is tevens een groote factor (dat slechts de helft der ingeschrevenen Corpslid is)“.

Hier komen we nu eindelijk aan een zakelijke opmerking met een kern van waarheid. Ondertussen, ook dat moet niet overschat worden. Want terwijl van de in Delft wonenden 73 % is aangesloten bij een van de verenigingen D. S. C., D. V. S. V. of D. S. B., is dit voor de buiten Delft wonenden 37 %. Als we bedenken dat juist onder de spoorstudenten vele minder goed bemiddeld zijn, en de Bond van dezen ongetwijfeld langzamerhand nog meer tot zich zal trekken, dan blijkt, dat het sporen toch niet zó sterk weerhoudt van vereniging als men allicht geneigd zou zijn aan te nemen. Trouwens, de Bond bestaat voor 43 % uit niet-Delftenaren, het korps voor 18 %.

8°. De beruchte Hollandse laksheid; zouden nu de jongens in een 30 jaar zó veranderd zijn, dat *toen* door grote belangstelling wél één vereniging mogelijk was, en *nu* niet? Ik betwijfel het. 't Is overigens merkwaardig hoe, alnaarmate het nodig is, aan den Nederlander laksheid en flinkheid, breedheid en peuterigheid, wordt toegeschreven.

Bij een tafelrede kunnen misschien dergelijke grote woorden zeer goed de gevoelens vertolken, in het rustige betoog verliezen ze hun waarde.

9°. laatste en algemeene opmerking: Uw manier van polemiseren is weer een treffend voorbeeld van de regel, dat niet de algemene gang en basis van het betoog wordt bestreden, doch slechts details en personen, gesausd met een overvloed van hatelikheden en onjuistheden.

Hiermede meen ik u, voor zover er iets zakelijks door u was beweerd, te hebben beantwoord: in zoverre het feiten betreft, te hebben weerlegd. Wat de rest betreft, de toepasselijkheid van termen als: „kwasi-wetenschappelijkheid“, „onjuiste voorstelling der feiten“, „valsch belichten“, „reklame-makerij“ van mindere soort, „strijden met oneerlijke middelen“, etc., etc., die meer dan de helft van uw schrijven innemen, het oordeel daarover kan gevoelig aan de aandachtige lezers worden toevertrouwd.

Rest me nog slechts te verklaren, dat ik getracht heb onnodige kwetsing te vermijden, en me bepaald heb tot een bespreking van zuiver zakelijke toestanden, niet enkel, en niet zelfs in hoofdzaak, om propaganda te maken, zoals u aanneemt; ware dit laatste het doel, ik had het handiger gedaan, dan publiceeren in het S. W., en in deze tijd van het jaar, en zonder ondertekening met naam en adres. Hoe u, als redacteur nog wel, kunt spreken „verschuilend achter letters“, is me dan ook niet duidelijk. Mochten er meerderen zijn, die er belang in stellen de naam van schrijver dezes te weten, ze getroosten zich de moeite dit, in de almanak na te slaan; er is slechts één

E. L. S.

Ingezonden.

Aan den Heer W. Maas Geesteranus.

Nu ge getracht hebt de heer E. L. S. dood te slaan met het zeldzaam goedkoope argument, dat hij geen groentijd heeft meegemaakt en dus incompetent is, zij het mij vergund me aan zijn zijde te stellen, daar ik, zij het slechts kort, toch de twijfelachtige eer genoten heb candidaat-lid van het D. S. C. geweest te zijn. Gaarne wil ik toegeven dat financieele redenen velen van het corpslidmaatschap afhouden, maar daarnaast moogt ge zeker niet trachten de groentijd weg te cijferen. Ge schrijft: „sinds dien tijd is de groentijd verzacht, terwijl bij den D. S. B. de kennismaking verplicht werd gesteld.“ Die twee ook maar in de verte met elkaar te willen vergelijken, is een absolute dwaasheid. Dat de groentijd verzacht is, wil ik graag aannemen, vroeger moet het dan wel een aangename sport geweest zijn, vanwege het gevaar dat er aan verbonden was. Nu tenminste mocht ik al meemaken dat een der groenen op een „verzachte“ manier een klein gaatje in zijn hoofd geslagen was.

Wie ernstig de groentijd meemaakt moet al in het geheel geen eergevoel en zelfstandigheid bezitten om er niet mee te eindigen.

Want geen middel staat de groen ten dienste om zich aan vernederingen, die niet in strijd zijn met het zoo handig gestelde Corpswetartikel te onttrekken. Ik zeg *geen* middel, wat ge niet zult toegeven, maar verklaar mij dan eens de antwoorden van den voorzitter van den Senaat, de heer Röell, op twee vragen mijnerzijds.

„Als een groen niet sterk genoeg is om met geweld zich zich aan sommige vernederingen te onttrekken, welk middel staat hem dan ten dienste?“ „Een beroep op den Senaat“.

„Als een groen zich herhaaldelijk op den Senaat beroept, wat noodig kan zijn, maakt hij zich dan niet onmogelijk?“

„Ja, absoluut onmogelijk, daarom is het beter je te onderwerpen en tevreden te zijn met de moreele overwinning.“*)

Moreele overwinning een theoretisch mooi woord, maar in de praktijk . . . ?

Zoo krijgen dus soms dronken studenten, de goede niet te na gesproken, de absolute macht over menschen, die dikwijls even oud zijn als zij, maar alleen niet dat enkele jaar Delftsche „beschaving“ hebben genoten.

En ten sterkste betwijfel ik de opvoedende kracht van den groentijd. Zeker er zit ook iets goeds in, maar in totaal overtreffen de nadeelen de voordeelen. Het spijt me, dat ik slechts zoo kort bij het Corps geweest ben, ongetwijfeld zou ik vele eigenlijke feiten, die ik nu alleen van hooren zeggen weet, dan uit eigen ervaring hebben mogen meedeelen.

Ten slotte nog slechts dit. Sommige Corpsleden hebben de gewoonte ons Bondsleden te betitelen met den naam van knorren of zwijnen. Ik geloof, gezien mijn groentijd, dat we gerust ons dat kunnen laten aanleunen, in het dankbaar besef dat wij den naam hebben, maar dat de daad . . .

Meneer Maas Geesteranus, incompetent ben ik niet, mijn feiten weerleggen kunt ge ook niet, omdat feiten nu eenmaal feiten zijn; voor de eer van uw Corps zult ge mij waarschijnlijk heftig bestrijden — ik wensch u een gelukkig oogenblik bij uw keuze van argumenten, als ge de zaak van de andere kant beziet — maar beken eens voor uzelf, niet in het S. W., maar zoo geheel alleen voor uzelf, dat zoo de groentijd al niet verwerpelijk, hij toch zeer, zeer slecht geregeld is.

W. C. J. MOOY.

*) De heer Mooy maakte zich belachelijk door allerlei vragen omtrent het beroep op den Senaat *theoretisch* te stellen. Het spreekt van zelf, dat *gegrond* beroep van den Senaat, niet alleen gewenscht doch dringend verzocht wordt, in verband met het groentijdstoezicht.

W. F. A. RÖELL.

Noot van de Redactie.

Het te pas brengen van het gaatje lijkt ons *hier* niet geheel op zijn plaats. Uitglijden en in een glas vallen, zooals hier het geval was, kan onder alle omstandigheden geschieden.

DELFT, 16 Mei '14.

Geachte Redactie.

Beleefd verzoek ik u, nevensgaand antwoord aan den heer Maas Geesteranus in het S. W. te willen opnemen.

Voor den heer Maas Geesteranus speciaal het volgende:

Ik stel me zóo voor, dat u, na het lezen van m'n artikel, een beetje hardhandig aangegrepen in uw korpsenthousiasme, in een driftige bui een aantal dingen hebt geschreven, die niet door de beugel kunnen, en waarvan u nu spijt hebt.

Mocht dit laatste het geval zijn, dan verzoek ik u dringend, alle beledigende uitdrukkingen, zonder reserve en openlik in het S. W. terug te nemen. Dergelijke grofheden kunnen, ongemotiveerd als ze zijn, misschien bij een viswijf begrijpelijk zijn, van een student, en allerminst van een redactie-lid, worden ze niet verwacht.

Ik heb het u niet moeilijk gemaakt, door het in het artikel zelf te eisen, maar ik verwacht dan ook dat er aan zal worden voldaan. Gebeurt het niet, dan leert me deze geschiedenis een blik werpen op uw karakter, die allerminst gunstig kan zijn. Ondertussen, we zullen afwachten.

Overigens, u, redactie, bij voorbaat dankend,

E. L. SICCAMA.

We zijn er den heer E. L. S. dankbaar voor dat hij zich ook van de geestige zijde laat beschouwen. We wilden het daarom onze lezers niet onthouden.

RED.

Uit de Pers.

In de „Minerva” lezen we in een artikel over het onderscheid tusschen Corps en Bond een zinsnede, die ons typeerend leek voor deze verhouding. We drukken hem daarom hieronder af:

Er is ook een verschil van innerlijke kwaliteit, en dat is toch maar iets waar 't het meest op aankomt: massief zilver. Neen, ik bedoel dit niet letterlik: alsof de corpsleden alleen maar massief zilver zouden hebben! 't Is een beeld: behalve uiterlike glans is er ook nog inhoud. Daar hebben wij schapen, niet de minste notie van! Wat hebben ze niet in massa gezien, en in massa beleefd! Wat weet de gemeene man, alias het Bondslid, van de schoonheden van 't Louvre? Heeft hij wel eens één neus vol Alpenlucht geroken? Heeft hij wel eens zes fijn geslepen wijnglazen voor zich gehad en 'n gediensstige kellner achter zich? Wat weet hij van de hoge vlucht van onze moderne sierkunst, hij die twee-hoog op een wrakke ploerterij-stoel zit en z'n kamer versiert heeft met geelgeworden ploerterij-platen en gebarsten ploerterij-vaasjes?

Heeft hij Mengelberg wel eens gehoord? Zo neen, wat weet hij dan van muziek, hij, die zich tevreden moet stellen met bioscoop en tingel-tangel! — Neen, het verschil in inhoud is wél groot: het niet-corpslid heeft niets waar hij over praten kan, of 't zijn laag-bij-de-grondsche plebejers-geneugten en vulgariteiten.

En nu spreek ik nog niet eens van 't intellect, 't intellect van Jan-en-alle-man, want om je akademiese examens te doen behoef je nog geen intellect te hebben: Intellect, meneer, dat is datgene, wat de mens onderscheidt van 't dier, en zoo ook: wat de gehalte-volle corpsleden onderscheidt van Jan Rap, die student wou wezen.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Hotel Noë, Heerlen

beveelt zich aan bij Heeren Studenten, die in de mijnstreek practisch werken.

Volledig pension f 50,— per maand.

UITMUNTEND GELEGEN.

Maandkamers te huur.

Brieven onder No. 6752, aan het Bureau van dit Blad.

INGENIEUR, voor ten hoogste 3 maanden in Delft werkzaam, **zoekt** tegen 1 Juni a. s.:

gemeubil. Zit- en Slaapkamer.

Brieven onder No. 6739, Bureau van dit Blad.

Direct ter overname aangeboden:

een gemeubileerde Kamer,
op de Markt.

Inlichtingen te bekomen BRAB. TURFMARKT 73A.

TE HUUR:

een flinke gemeubileerde Suite,
met twee vrije Slaapkamers, voor twee heeren. Ook afzonderlijk te huur. Gebruik van Piano.

Adres Bureau van dit Blad.

Een groote Kamer,

geschikt voor 2 Heeren, met twee vrije slaapkamers en gebruik van twee schrijfbureau's te huur aangeboden.

Adres Bureau van dit Blad.

ROEIBOND. = DELFT.

HOTEL RESTAURANT CAFÉ „DUYSER”,

BINNENWATERSLOOT hoek PHOENIXSTRAAT.

Plat du Jour op Hemelvaartsdag van 10-2 uur.

DINERS tot elken prijs van 5-7 uur.

Gelegenheid vaartuigen te meren aan de Phoenixstraat.

B. M. DUYSER, voorheen gedurende 17 jaar
Chef Kok Soc. „Phoenix”.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 20 MEI 1914. No. 30.

Boekbespreking.

„DE ROMAN VAN EEN STUDENT”,
door JO VAN AMMERS—KÜLLER.

Wij Hollanders zijn in onze z.g. beschaafde spreektaal al even lauw en uitdrukkingloos, als in onze geheele andere beschaving; want, onbeschaafd, ruwklinkende uitdrukkingen die de slechtheid van dit boek zouden typeeren zijn er genoeg; *nú* kan ik slechts zeggen dat dit boek een *hél* groot *prul* is.

Iemand die een roman schrijft over het studentenleven, zal toch, in de eerste plaats literair aangelegd moeten zijn, en in de tweede plaats op de hoogte moeten zijn van het studentenleven.

Van geen van beiden is in dit boek iets.

Wat de literaire waarde betreft, hierin komt Mevr. v. A. nergens boven het slecht middelmatige; soms zelfs zijn de zinnen zoo treurig dat de lezer onwillekeurig uitbarst in een luiden schaterlach. Ik heb me al lezende afgevraagd of de schrijfster wel eens gehoord heeft van de groote literaire revolutie in ± 1885. Blijkbaar van niet, want zij gebruikt met het grootste gemak alle mogelijke gemeenplaatsen en woordverkrachtingen, waartegen de 80-tigers zoo fel streden.

Ik zal hier eenige van die te talrijke zinnen als voorbeelden doen volgen.

Op p. 3: verspreide *gedachten*, die een wiskunde formule niet konden *vatten*.

Op p. 4: de *sopha*, waarachter de geel omkapte lamp een gouden gloed *zeefde*.

p. 9: Het *doorzichtig web* harer *belangstelling*.

p. 12: In de schemerige kamer *plekte* een wit couvent.

p. 13: en 69. Wolkende couranten (dit zou op p. 13 een klankwoord kunnen zijn op p. 69 echter niet).

p. 28: Het mislukt resultaat *deukte* met zijn *zelfvertrouwen* zijn *levenslust*.

p. 74: Haar minachting *deukte* het woord (zijn dit geen woord *deukingen*).

p. 28: De *bittere* nasmaak der ontgoocheling.

p. 57: Zij *stak* in de *asbestblokken*, de *blauwe spelende vlam*.

p. 57: Muziekboeken *sleepten* over de Kap.

p. 199. De stilte *sleepte* over de gracht.

p. 61: . . . *klonken* alleen de stemmen, die *stuisterden*.

p. 59: C. *bliet vernuft* in het *smeulende vuur* zijner *hartstocht*.

p. 205: Toen zijn lang *gewrokte* haat zich eindelijk *baan brak*.

p. 207: Zijn hoofd *schroevend* in beide handen.

Ook is het opmerkelijk op welke manier Mevr. v. A. haar beelden gebruikt. Een beeld toch, dient ter illustratie, ter verduidelijking, van de voorafgaande zin, zoodat de lezer door het beeld beter de bedoeling der schrijfster begrijpt.

Niet zoo is het in dit boek, hier zijn alle beelden slechts nietszeggende zinsverlengingen.

Zoo, b.v.:

Zich verheugen op een diner *als* op een blijde gebeurtenis. (p. 2).

Een tafel, klaarstaand *als* een lokkende behoefte.

De brief *brandde als* een *vreugdige belofte* in zijn zak.

v. H. trok aan het *kettinkje* als aan een *tooverkoord*.

Als een *toovercirkel* keerden zijn gedachten telkens terug.

p. 192.

als uit een *tooverkist* diepte zij de herinneringen op. p. 199.

(Waarlijk Mevr. v. A. toovert hare woorden).

Droge snik, *als* van een kind. p. 74.

als een *stijgend* verlangen *glansde* het lied.

Wat het Studentenleven betreft, ook hiervan weet zij absoluut *niets*; zij heeft gegeven het uiterste uiterlijke; dat wat een slechte opmerker ziet, maar wat de *roman* van een *student moest* geven d.i. het *innerlijke* de *diepe ziel* van het leven; zooals het soms even te voorschijn komt in almanak of S. W. daarvan geeft zij niets. Ja, één ding heeft zij goed geteekend, al is het dan zonder het te willen doen, dat is de slapheid, de laksheid, het gebrek aan éénig enthousiasme van den *middelmatigen* student.

De studie bestaat voor haar slechts in zeer druk college loopen, en een beetje thuis werken, anders niet. Ja de colleges zijn *zoo* belangrijk, dat als Walda des Zondags wandelt met de dokterszoon, die ook in Delft studeert, zij *de colleges der afgelopen week bespreken*.

Wat de handeling betreft, hoe een coquette vrouw een jonge man met een zeer zwak karakter geheel van zich afhankelijk maakt, hem van zijn meisje vervreemd, en tenslotte *nog* alleen laat, het had door een goed schrijver verwerkt kunnen worden tot een goed boek.

Mevr. v. A. heeft het niet aan gekund; zij heeft geen geheel kunnen maken van dat wat zij tusschen de regels dóór laat lezen, en van dat wat zij *positief* neerschrijft. Ook bij de karakters is dit het geval, zoo geeft zij b.v. op p. 8 de indruk dat Walda weinig notitie van vrouwen nam, en *zegt* zij op p. 9 dat hij verliefde op haast elke vrouw die hij ontmoette.

Het beste is nog het karakter van Mevrouw v. Voorden, hoewel de schrijfster vooral aan het einde er geen raad mee geweten heeft.

Ook Walda's moeder wordt vreemd behandeld.

Niet alleen het *plotseling* ziek worden en sterven, toen zij hoorde dat Fred Elze had afgeschreven (het kwam zoo *mooi* in het melo-dramatische einde) maar vooral, dat zij Fred al haar geld ontzegt als hij wil gaan trouwen met Conny, terwijl zij toch eenige maanden tevoren, toen zij van hun verhouding hoorde zich er niet krachtig tegen verzette.

In alles doet dit boek denken aan de indrukken van een dom bekrompen meisje: zoo spreekt zij bijvoorbeeld over „de verhouding met een Haagsch *Jufje*”, en laat zij, als van Hegel zijn meisje op bezoek zal krijgen, door zijn vrienden alle eenigzins realistische wandversieringen verbranden; zelfs Steinlen vindt geen genade.

Het boek heeft, *als* boek over het studenten-leven geen waarde, *wel* zal het echter eenige tijd aan de Delftsche coterie stof geven tot gesprekken, teneinde zich te verdiepen in gissingen, wie wel met de personen bedoeld mogen zijn.

K.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den M. v. B. Z., d.d. 12 Mei 1914, No. 7903, Afd. O., is voor het tijdvak van 16 Mei tot en met 31 December 1914, benoemd tot bediende-instrumentmaker voor de Werktuigbouwkunde aan de T. H. te Delft, F. A. de Groot.

—o—

Bij beschikking van den M. v. B. Z., d.d. 12 Mei 1914, No. 7902, Afd. O., is met ingang van 1 Juni 1914, aan H. M. Schleurholts Tichelaar, w.i., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de Werktuigbouwkunde aan de T. H.

Agenda.

DEN HAAG.

Donderdag 21 Mei. Geb. v. K. en W.: Bioscoop Alberts Frères; 8 uur.

Diligentia: Voordrachtenavond Jeanne van Oldenbarnevelt; 8 uur.

Haghspelersgeb.: Ned. Tooneel: „Kwartjesvinders”; 8¼ u.

Theater Bouwmeester: Tooneelver.: „Allerzielen”, 2 uur; „Pro Domo”, 8 uur.

Vrijdag 22 Mei. Haghspelersgeb.: Ned. Tooneel: „Kwartjesvinders”; 8¼ uur.

Theater Bouwmeester: Tooneelver.: „Pro Domo”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Donderdag 21 Mei. Groote Schouwv.: Tooneelver.: „Jezuïeten”; 8 uur.

Tivoli-Schouwv.: Nap de la Mar: „Artikel 284”; 8 uur.

Diergaarde: Namiddagconcert; 2½ uur.

Vrijdag 22 Mei. Groote Schouwv.: Rott. Tooneelg.: „Jeanine”; 8 uur.

Diergaarde: Avondconcert; 8 uur.

 ADVERTENTIEN.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

Voornaamste en meest bekende Restaurant ter plaatse.

Plats du Jour van 12-2 uur.

Diners van 5-7 uur.

RESTAURANT A LA CARTE DEN GEHEELEN DAG.

HEDEN VERSCHEEN:

Een Hollandsche Uitgave van het beroemd geworden boek van

THOMAS MANN

DE BUDDENBROOKS

(HET VERVAL EENER FAMILIE).

Volgens kritiek in dagbladen en tijdschriften is dit werk de mooiste roman dezer eeuw.

De prijs is slechts **f 1,50** ingenaaid, gebonden in prachtband **f 1,90**.

Voorhanden in de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

BIJVERDIENSTE.

Finantieele Instelling van den eersten rang (geen Levensverzekering) zoekt onder Studenten actieve vertegenwoordigers(sters). Salaris f 50.- 's maands. Discretie verzekerd.

Br. lett. B. N. 1650, Alg. Adv. Bureau A. DE LA MAR Azn., Amsterdam.

Erven Wed. A. J. DE WOLF,
STALHOUDERIJ.

Verhuur-Inrichting van
Luxe AUTOMOBIELEN
NOORDEINDE 40. :: DELFT.
TELEFOON No. 41.

Stalling voor Automobielen
en Motoren.

Verhuren van Motoren.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

